

Dabas parka „Bernāti” dabas aizsardzības plāna izstrādes uzraudzības grupas sanāksme 22.07.2015., Nīcas novada TIC, plkst. 14:00

Sanāksmē piedalās:

Raimonds Freimanis, Latvijas Valsts meži
Solvita Reine, Latvijas Valsts meži
Agris Petermanis, Nīcas novada domes priekšsēdētājs
Edgars Bertrams, DAP Kurzemes reģionālā administrācija
Ingrīda Klane, DAP Kurzemes reģionālā administrācija
Monika Jansone, VMD Dienvidkurzemes virsmežniecība
Dace Vecbaštika, Nīcas novada dome
Daina Bojāre, Dabas aizsardzības pārvalde
Kristīne Vilciņa, Dabas aizsardzības pārvalde
Signe Millere, Dabas aizsardzības pārvalde
Marita Nikmane, SIA „Grupa 93”
Jānis Lapinskis, LU Ģeogrāfijas un zemes zinātņu fakultāte
Baiba Strazdiņa, Latvijas Dabas fonds

Darba kārtība:

1. Informācija par plāna izstrādes gaitu, potenciālajiem apsaimniekošanas pasākumiem un zemju izmantošanas ierobežojumiem.
2. Informācija par krasta erozijas seku mazināšanas iespējām.
3. Diskusijas par teritorijas izmantošanas interesēm un vajadzībām.

Sanāksmes protokols:

K. Vilciņa atklāj uzraudzības grupas pirmo sanākumi, iepazīstinot ar plānoto sanāksmes darba kārtību, un dod vārdu dabas parka „Bernāti” dabas aizsardzības plāna izstrādes koordinatorei B. Strazdiņai.

B. Strazdiņa sniedz pārskatu par pirmajos plāna izstrādes mēnešos paveikto un informē par turpmāko plāna izstrādes laika grafiku:

- pabeigta teritorijas ornitoloģiskā izpēte;
- daļēji veikta piekrastes un meža biotopu izpēte (to plānots pabeigt līdz augusta vidum);
- uzsākts krasta erozijas procesu ietekmes samazināšanas iespēju izvērtējums;
- teritorijas bezmugurkaulnieku sugu izpēte tiks veikta augustā;
- septembris, oktobris tiks veltīts teritorijas novērtējuma, apsaimniekošanas pasākumu un individuālo aizsardzības un izmantošanas noteikumu projekta izstrādei;
- plāna pirmo redakciju plānots sagatavot līdz oktobra beigām, lai novembra sākumā to var izskatīt nākamajā plāna izstrādes uzraudzības grupas sanāksmē.

Baltijas jūras un Rīgas līča krastu procesu pētnieks, Dr. ģeol. Jānis Lapinskis informē par citvalstu pieredzi jūras krastu erozijas problēmu risināšanā, Jūrmalciems–Bernāti piekrastes posma krastu atkāpšanās prognozēm, jūras krasta erozijas seku likvidēšanas vadlīnijās rekomendētajām erozijas seku mazināšanas iespējām dažādos krasta erozijas riska klases posmos, aptuvenām dažādu krasta stiprinājumu izmaksām un erozijas procesu mazināšanas pieredzi Liepājas pilsētā.

Lektors uzsver, ka domājot par Bernātu krasta stiprināšanu, ir jāņem vērā pasaules pieredze jūras krastu erozijas seku mazināšanā.

1. Krastu erozijas problēmām ir jāpieiet sistemātiski: „nevar darīt kaut ko kaut kur, nedomājot par to, kas ir blakus”. Nostiprinot krastu vienā posmā, ļoti iespējams, ka kaut kur blakus (Bernātu gadījumā – visdrīzāk uz ziemeļiem no stiprinātās vietas) parādīsies

Projekts tiek īstenots Norvēģijas finanšu instrumenta 2009.–2014. gada perioda programmas „Kapacitātes stiprināšana un institucionālā sadarbība starp Latvijas un Norvēģijas valsts institūcijām, vietējām un reģionālām iestādēm” projekta Nr.4.3-24/NFI/INP-003 „Latvijas īpaši aizsargājamo dabas teritoriju integrācija teritorijas plānojumā” ietvaros.

- problēmas, kuras līdz šim tur nav bijušas. Pieņemot lēmumu par iejaukšanos krasta procesos, ir kompleksi jāskatās uz iespējami plašāku piekrastes posmu, nevis „te mums skalo, te stiprinām”. Daudzos gadījumos, kur šobrīd ir būtiskas krastu erozijas problēmas, tās ir izraisījušas cilvēka iejaukšanās kādā citā piekrastes posmā. Latvijas gadījumā klasiskākie piemēri ir Liepājas un Ventspils osta. Bernātu gadījumā zināma ietekme varētu būt Klaipēdas ostai.
2. Preterozijas būves mūsdienās gandrīz visur pasaulē tiek ļoti ierobežotas, jo tās ir prasījušas neparedzēti lielus uzturēšanas izdevumus un radījušas nepieciešamību ierīkot arvien jaunas būves, lai kompensētu iepriekšējo radītās negatīvās sekas (piemērus skat. lektora prezentācijā).
 3. Ja krasta erozijas mazināšana kādā piekrastes posmā ir kritiski svarīga, tad priekšroka dodama „zaļām” metodēm (stādījumu ierīkošana, priekškāpu veidošanās veicināšana, papildus smilšu uzbēršana (piebarošana) u.tml.). Kā tuvāko piemērus var minēt Palangu, kur pirms ~10 gadiem sāka pludmales piebarošanu, 4-5 gadu laikā uzberot vairāk nekā pus miljonu m³ smiltis.

Latvijas krasta erozijas prognozes liecina, ka Bernātos, ja nekas netiks darīts, nākamo 50 gadu laikā krasta līnija varētu atkāpties par 100–150 m, t.i., ja nebūs dramatiskas izmaiņas klimata kontekstā, ja netiks izbūvēta Šventoji osta, ja uz D no šī krasta posma netiks izbūvētas krasta aizsardzības būves u. tml. Uz D no Veckrūmu mājām, kur erozijas procesi ir visintensīvākie, vidējais krasta atkāpšanās ātrums varētu būt 2–2,5, vietām līdz 3 m gadā. Tā gan ir tikai prognoze, kas pēdējos gadus turklāt nav piepildījies.

Latvijā krasta aizsardzības stratēģija nav izstrādāta. Tā vietā LU pēc Kurzemes plānošanas reģiona administrācijas pasūtījuma 2014. gadā izstrādāja vadlīnijas jūras krasta erozijas seku mazināšanai. To ietvaros viss Baltijas jūras un Rīgas līča krasts ir iedalīts piecās erozijas riska klasēs. Parka D daļa līdz Jūrmaļkrogam atbilst III erozijas klasei (nozīmīga epizodiska erozija, kuras kompensācija nenotiek pilnā apmērā), piekrastes posms no Jūrmaļkroga līdz Baltās kāpas Z un no parka Z līdz Veckrūmu mājām – IV erozijas klasei (hroniska erozija, kas netiek kompensēta, kā rezultātā pamatkrasts atkāpjas ar ātrumu zem 1 m/gadā) un centrālā parka daļa – V klasei (pamatkrasts atkāpjas ar ātrumu virs 1 m/gadā).

Gan IV, gan V erozijas riska klases posmos no „zaļajām” metodēm ilgtermiņā efektīva ir tikai piebarošana. Pārējās „zaļās” krasta stabilizācijas metodes (graudzāļu vai kārkļu stādījumi, kārkļu pinumi u. tml.), īpaši V erozijas riska klases posmos, ir lietderīgas tikai piebarošanas laikā uzbērtu smilšu nostiprināšanai. Lai nodrošinātu krasta stabilitāti ilgtermiņā, Bernātu parka centrālajā daļā (V erozijas krasta posmā) reizi 3–4 gados būtu nepieciešams uzbērt 40–50 m³ smilšu uz 1 m². Tas nozīmē, ka lai saglabātu 1 m platu krasta joslu ilgtermiņā, būs nepieciešami desmitiem tūkstoši eiro. Neskatoties uz to, ka tas ir ļoti dārgi, pēdējos 20–30 gadus Vidusjūras reģiona valstīs, ASV, Nīderlandē un aizvien plašāk arī Polijā un Vācijā tā ir visplašāk lietotā metode, jo ilgtermiņā tradicionālo preterozijas būvju izbūve un uzturēšana izmaksā vēl vairāk.

Atsevišķos gadījumos IV un V erozijas riska klases posmu nostiprināšanā varētu izmantot atvieglota tipa invazīvos preterozijas pasākumus, piemēram, laukakmeņu krāvumus, bet tā kā Bernātu posmam tie nav raksturīgi, tad pēc to izlikšanas kristos šīs pludmales ainaviskā un rekreatīvā vērtība.

Krasta nostiprināšana ar preterozijas būvēm (gabioni, atbangošanas sienas, sanešiem necaurļaidīgas būnas, tērauda riev sienas u. tml.) būtu pieļaujama tikai vietās, kur līdz 10 m attālumā no krasta atrodas apbūve vai pastāvīgi infrastruktūras objekti. Turklāt, lai neizraisītu erozijas intensifikāciju nostiprināto posmu galos, šādi nostiprinātu krasta posmu garums nedrīkstētu

Projekts tiek īstenots Norvēģijas finanšu instrumenta 2009.–2014. gada perioda programmas „Kapacitātes stiprināšana un institucionālā sadarbība starp Latvijas un Norvēģijas valsts institūcijām, vietējām un reģionālām iestādēm” projekta Nr.4.3-24/NFI/INP-003 „Latvijas īpaši aizsargājamo dabas teritoriju integrācija teritorijas plānojumā” ietvaros.

pārsniegt 300–500m, bet to īpatsvars nedrīkstētu būt lielāks par 10% no apdraudētajā krasta iecirkņa garuma. Bernātu gadījumā, ja pieņemam, ka apdraudētais iecirknis ir viss IV un V erozijas krasta posms (~3,5 km), tad, lai neizraisītu būtiskas sekas citos piekrastes posmos, tad ar preterozijas būvēm nostiprināto krastu kopgarums nevar būt garāks par 350m. Ap Veckrūmu mājām nostiprinātā krasta posms ir salīdzinoši neliels un tā ietekme uz sistēmu kopumā ir nebūtiska (stiprinājuma galos nav dramatiska erozijas pastiprinājuma).

Šo nosacījumu neievērošanas sekas labi var redzēt Liepājā pie notekūdeņu attīrīšanas iekārtām, kur 2005. gadā uzstādītie gabioni (stiepļu un akmeņu „matračī”) izraisīja erozijas intensifikāciju nostiprinātā posma Z. Tā kā molu, viļņlaužu vai atbangošanas sienu un to analoģu izbūves izmaksas ir ļoti augstas (skat. J. Lapinska prezentācijas 12. slaidu), tad skaidrs, ka tās ir vērts izmantot tikai sabiedriski nozīmīgu ēku vai infrastruktūras objektu nosargāšanai. Ne velti arī Liepājas NAI krasta nostiprināšanai pēc 2005. gada tiek izmantoti tikai laukakmeņi, ieklātais mols tā arī nav izbūvēts (lai tas būtu efektīvs, mola galam būtu jāsniedzas līdz vismaz 5m dziļumam, kas nozīmē, ka tā izbūve izmaksās miljonus) un vētru laikā izskalotie gabionu posmi vairs nav atjaunoti (atsevišķi tā posmi tika izskaloti jau 2007. gada vētrā, bet turpmāko 10 gadu laikā tas ir izskalots pilnībā).

Izraisās diskusija par šī krasta aizsardzības un saudzīgas izmantošanas lietderību un parka robežas paplašināšanas iespējām.

D. Vecbaštika: Kā reāli notiek pludmales piebarošana?

J. Lapinskis: Tuvo Austrumu valstīs, piemēram, tiek izmantoti kuģi, kuri no 20–30 m dziļuma sūknē smiltis un ūdens maisījumu un ar ļoti spēcīgu ūdensmetēju tās izkaisa tuvākās pludmales virzienā, t.i., tās izkaisa pludmalē un seklūdens daļā. Jūrmalā, piemēram, smiltis tika smeltas no Lielupes grīvas un ar pašizgāzējiem vestas izkaisīšanai Jūrmalas pludmalē. Citviet veido ko līdzīgu piekrastes valnim, taču daudzviet tieši izkaisīšanu pludmalē uzskata par vienkāršāko un efektīvāko līdzekli.

A. Petermanis: Kāds risks pastāv naftas izpētes urbumiem un, vai par to plāna izstrādātāji ir padomājuši?

J. Lapinskis: Risks, ka vecie izpētes objekti varētu tikt bojāti un tajos – iekļūt sālsūdens –, pastāv, bet šie objekti ir noslēgti un tie tiek pieskatīti.

B. Strazdiņa: Naftas izpētes urbumu problemātiku vēl neesam skatījuši, bet, acīm redzot, arī šis aspekts turpmākajā plāna izstrādē būs jāņem vērā.

D. Vecbaštika: Vai Bernātu krasta noskalošanās intensitātes pieaugumu var saistīt ar Liepājas ostas padziļināšanu?

J. Lapinskis: Nē, darbības Liepājas ostā Bernātus ietekmē minimāli, jo šeit galvenais sanešu kustības virziens ir no D uz Z. Lielāka ietekme ir no darbībām Lietuvā. Šo krastu būtiski varētu ietekmēt Šventoji osta, kuru tuvākajos gados ir plānots paplašināt. Pārbūves plānā mola aizturēto sanešu pārvešana ir paredzēta, bet droši vien ka ir vērts paaugstināt, kā tā īstenojas dzīvē.

Sanāksmes turpinājumā B.Strazdiņa informē par sākotnējiem piekrastes biotopu kvalitātes izvērtējuma rezultātiem.

1. Teritorijā noris aktīvi krasta procesi un pēc ziemas un rudens vētrām noskalotās embrionālās kāpas jau ir atjaunojušās. Tās ir laba kvalitātē un vismaz pēc pirmajiem teritorijas izpētes rezultātiem šķiet, ka to kvalitātes uzlabošanai nekādi pasākumi netiks rekomendēti.
2. Parka dienviddaļā ir saglabājusies izteikta priekškāpa, taču tā kā gandrīz visā tās garumā tā ir apstādīta, tās kvalitāte vērtējama kā zema. Tomēr, ņemot vērā augstos erozijas riskus, tās atjaunošana plānā netiks rekomendēta.
3. Ar lakstaugiem klātu pelēko kāpu fragmenti sastopami gandrīz visā parka piekrastes posmā. Tā kā liela daļa no tiem ir apstādīti un/vai aizauguši ar priedēm, parkā iekļauto pelēko kāpu

kvalitāte vērtējama kā zema. Tomēr līdzīgi kā priekškāpu gadījumā, jūras krastam piegulošo apstādīto vai aizaugušo pelēko kāpu fragmentu atjaunošana plānā visdrīzāk netiks paredzēta. Tā vietā plānā būs norādīti vēl atklātie pelēko kāpu fragmenti, kurus plāna darbības laikā būs nepieciešamas saglabāt atklātus un/vai paplašināt. Pelēko kāpu atjaunošana un priežu jaunaudžu izciršana varētu tikt plānota noraktā Pūsēnkalna un Baltās kāpas daļā (līdzena reljefa vietās).

Izvērsas diskusija par atpūtnieku plūsmām un antropogēnās ietekmes samazināšanas iespējām Pūsēnkalnā. Vienošanas, ka, kaut arī antropogēnajai ietekmei uz šo ģeomorfoloģisko liegumu negatīva ietekme ir, šobrīd tā nav tik aktīva, lai veiktu īpašus pasākumus izbradāšanas un izbroukšanas mazināšanai. R. Freimanis informē, ka bijušajā Baltās kāpas smilšu karjerā ir sabērti izdedži, un apšaubā pelēkās kāpas atjaunošanas lietderību, t.i., atjaunot biotopu faktiski degradētā vietā.

Meža eksperte Monika Jansone informē par sākotnējiem meža biotopu kvalitātes izvērtējuma rezultātiem:

1. Bioloģiskās daudzveidības ziņā vērtīgākā Bernātu mežainās piejūras kāpas daļa atrodas lieguma D daļā, kur koncentrējas vigas ar staignāju mežiem un purvmiršu audzēm. Šajā daļā jaunu infrastruktūras objektu ierīkošana nebūtu vēlama, jo tās ierīkošana un izmantošana var atstāt negatīvu ietekmi uz virszemes ūdeņu noteci, kas savukārt var negatīvi ietekmēt purvmiršu audzes.
2. Parka vecie vai dabiskie boreālie meži (meži, kuri atbilst dabiska meža biotopa kvalitātes kritērijiem) ir vidējas kvalitātes. Starp tiem ir maz dažāda vecuma audzes un tajos ir būtisks vecu koku un mirušas koksnes trūkums, ko nosaka gan salīdzinoši nelielais šo mežaudžu vecums (lielākajā parka daļā ir salīdzinoši maz bioloģiski vecu koku), gan nelikumīgā sausas un mirušas koksnes izvākšana. Vērtīgākās mežaudzes atrodas esošajos mikroliegumos, bet arī tajos mirušās koksnes ir maz – tās veidojas lēni (vecākie koki ir daļēji ieputināti, vētrās norūdīti un izturīgi) un tiek izvāktas. Dabiskot šīs audzes būtu pat ļoti vēlams (atēnot vecākās priedes, veidot robus, lauces un kritālas), bet jābūt uzmanīgiem – kā to dara, kad to dara, un ar, ko to dara.
3. Liela daļa no audzēm, kas ir jaunākas par 60 gadiem, būtu jāretina, bet ne klasiskās mežsaimniecības izpratnē, kā tas tiek darīts līdz šim. Jau retināšanas laikā būtu jādomā par lauču, robu un dažāda vecuma audžu veidošanu. Ja ļoti biežajās audzēs pirmajā piegājienā varētu izmantot arī klasisko retināšanu, tad vecākajās un mazāk blīvajās audzēs tā jau būtu cita cirte biotopa atjaunošanai pēc eksperta atzinuma. Vairākās vietās, kur jau ir izveidojies biezs pamežs ar pīlādžiem un jaunām eglītēm, lai tiktu galā ar biezo nobiru slāni un ļautu priedēm atjaunoties, būtu vēlama regulētā zemsedzes dedzināšana.

Izraisās diskusija par liela izmēra kritālām – to veidošanās veicināšanas lietderību un izvākšanas mazināšanas iespējām. Vienošanas, ka lielāks darbs jāiegulda iedzīvotāju informēšanā un izglītošanā par šo koku lomu un nozīmi. R. Freimanis piebilst, ka lielākā daļa no parka mežaudzēm ir mākslīgi atjaunotas pēc vējgāzēm, un vecākie koki ir tie, kas saglabājušies vējgāžu laikā.

Turpinājumā tiek diskutēts par parka labiekārtošanas iespējām un pašvaldības izstrādāto parka vidusdaļas labiekārtojuma projektu. M. Jansone uzsver, ka apmeklētāju pieplūdumu nevajadzētu veicināt parka D daļā, jo īpaši gar mitrajām vigām. Parka Z pusē mērena atpūtnieku klātbūtne pat ir vēlama, jo nelieli atklātas smilts laukumi šādās mežaudzēs ir nepieciešami, lai priedes varētu atjaunoties. B. Straziņa informē, ka tas sasaistās arī ar ornitologa sniegto informāciju, ka no putnu aizsardzības viedokļa parka D daļai papildus atpūtnieku pieplūdumus nebūtu vēlams. Vienošanas, ka konceptuāli pašvaldības izstrādātais parka vidusdaļas labiekārtojuma projekts ir atbalstāms, jo tas paredz labiekārtot parka daļu, kur ir blīvs esošo meža ceļu un taku tīkls, un, kur nav sastopamas pret traucējumu jutīgas dabas vērtības. Tā kā plāna izstrādātāji labiekārtojuma projektu saņēma

Projekts tiek īstenots Norvēģijas finanšu instrumenta 2009.–2014. gada perioda programmas „Kapacitātes stiprināšana un institucionālā sadarbība starp Latvijas un Norvēģijas valsts institūcijām, vietējām un reģionālām iestādēm” projekta Nr.4.3-24/NFI/INP-003 „Latvijas īpaši aizsargājamo dabas teritoriju integrācija teritorijas plānojumā” ietvaros.

tikai dažas dienas pirms sanāksmes, tad biotopu eksperts līdz sanāksmei to nepaspēja izskatīt. Pēc detālas taku projekta salīdzināšanas ar plāna izstrādes laikā veikto aizsargājamo sugu atradņu un biotopu kartējumu un pēc labiekārtojamo taku iziešanas dabā, iespējams, ka atsevišķās labiekārtojuma projekta vietās var tikt rosināts ieviest korekcijas (korigēt vai neiekļaut kāda takas posma maršrutu).

A.Petermanis: Pašvaldībai ir bijusi saruna ar AE13 "Eiro-velo dzelzs priekšgars" projekta attīstītājiem, kuri izteikuši vēlmi plānotā velo ceļa maršrutu plānot gar jūru, nevis gar šoseju, kā ierosinājuši pašvaldības darbinieki. Vai šāda velo ceļa izveide parkā būtu iespējama?

B.Strazdiņa: Lai atbildētu uz šo jautājumu, par plānoto projektu būtu jāzina, kas vairāk. Iespējams, ka kādu no esošajiem celiņiem var uzlabot, lai tas kļūtu velotūristiem piemērotāks, bet, ja plāns ir veidot platu un apgaismotu velo ceļu, tad tādu visdrīzāk te nebūs iespējams izveidot, jo īpaši saprotot, ka tā būvniecības laikā tiktu ietekmēta daudz plašāka meža josla.

Sanāksmes turpinājumā B. Strazdiņa informē par teritorijas ornitoloģiskās izpētes rezultātiem.

1. Lielākās vērtības koncentrējas parka D galā, kur apmeklētāju slodze ir vismazākā.
2. Dabas aizsardzības ziņā nozīmīgākie putni – meža balodis un bikšainais apogs, t.i., sugas, kuru aizsardzībai ir veidojami mikroliegumi, – ir atkarīgi no veciem, sausiem kokiem ar melno dzilnu dobumiem, kas papildus motivē pievērst īpašu uzmanību šādu koku saglabāšanai.
3. Parka vigās ligzdo dzērves un mazie mušķerāji, kas dod papildu motivāciju to hidroloģiskā režīma un ar kokiem neaizaugušo laukumu saglabāšanai.
4. Lai saglabātu sila cīruļiem piemērotas ligzdošanas vietas nebūtu pieļaujama ne meža lauču aizaugšana, ne to apmežošana, bet stepes čipstēm piemērotu ligzdošanas vietu saglabāšanai ir jānodrošina atklātu smilts laukumu klātbūtne.

Sanāksmes turpinājumā tiek turpināta diskusija par parka labiekārtojuma jautājumiem, 2015. gada plānā iekļaujamajiem infrastruktūras objektiem un 2004. gada plāna plānotās tūrisma infrastruktūras karti. A. Petermanis uzsver, ka dabas aizsardzības plānā ir jāiekļauj visi teritorijas plānojumā norādītie labiekārtojuma elementi (pieejas, takas, stāvlaukumi u. tml.) un pašvaldības izstrādātais pašvaldības meža labiekārtojuma plāns. Sīkāk tiek diskutēts par plānotajiem stāvlaukumiem pie jūras un Baltajā kāpā. S. Reine informē, ka šobrīd LVM nav plānu ierīkot stāvlaukumu Baltajā kāpā. A.Petermanis atgādina, ka plāns tiek izstrādāts 20, ne 5 gadus ilgam laikam, un aicina šīs vietas kā perspektīvas stāvvietas plānā paredzēt, jo turpinot atpūtnieku skaitam augt, vajadzība pēc papildus stāvvietām radīsies. B.Strazdiņa apšaubā jūrai tuvāko stāvlaukumu ierīkošanas lietderību, jo, vismaz vienā no teritorijas plānojumā norādītajām potenciālo stāvlaukumu vietām ir pelēkā kāpa un, ņemot vērā krasta attīstības tendences, tas būtu īstermiņa risinājums un līdzekļu investēšana riska zonā. A.Petermanis izsakās, ka asfalts nav vienīgais stāvlaukumiem piemērotais segums un aicina nemeklēt risinājumus zemju īpašnieku vietā. B. Strazdiņa rezumē, ka par šo divu (jūrai tuvu) potenciālo stāvlaukumu ierīkošanas iespējām vēl tiks diskutēts ekspertu starpā un, ka saruna par šo objektu ierīkošanas iespējām tiks turpināta nākamajā sanāksmē. K.Vilciņa atgādina, ka sanāksmes sākumā klātesošie vienojās, ka tūrisma attīstība būtu pieļaujama parka Z daļā. A.Petermanis informē, ka šī stāvvietā varētu būt nereklamēta, paredzēt nevis atpūtniekiem, bet Klampju ciema iedzīvotājiem (šobrīd vasarās tie ir ~150 iedzīvotāji, nākotnē, iespējams, vairāk).

B. Strazdiņa precīzē informāciju par atpūtas vietu apsaimniekotājiem – atpūtas vietu labiekārtošanu un apsaimniekošanu nodrošina pašvaldība (algo darbinieku), bet Pūsēnkalnu labiekārtoja LVM, bet tā apsaimniekošana ir nodota pašvaldībai.

Turpinās diskusija par aizvien pieaugošo atpūtnieku plūsmu no Lietuvas. Vienojas, ka, lai uzlabotu gan vietējo, gan ārzemju viesu informētību par novada tūrisma un rekreācijas piedāvājumu, ir jāpārskata informatīvo stendu saturs un informatīvo stendu un zīmju izvietojums. Tāpat, vienojas, ka gan uz plāna kartēm, gan informācijas stendiem jānorāda ceļi, kuri paredzēti autotransportam, un kuri nē, lai labāk varētu salāgot autobraucēju, nūjotāju, riteņbraucēju, skrējēju u.c. teritoriju izmantotāju intereses, kā arī, ka jānoskaidro, vai Valsts zemes dienestā ir pieejama informācija par koplietošanas ceļiem.

B. Strazdiņa izsaka viedokli, ka uz šo brīdi nav atrisināts ceļa no Pūsēnkalna līdz jūrai izmantošanas jautājums (tā kā ceļa galā automašīnu īsti nav kur atstāt, tad tās tiek novietotas šaurā celiņa malās, kas varētu apgrūtināt vietējos iedzīvotājus, kuri šo ceļu izmanto, lai tiktu līdz mājai). D. Vecbaštika informē, ka lielākā daļa apmeklētāju atstāj automašīnu pie Pūsēnkalna un uz jūru iet kājām, un, no apkārtējo māju iedzīvotājiem neesot dzirdētas sūdzības, ka kāpa vai piemājas celiņš tiktu izbraukāts.

Turpinot diskusiju par ceļu izmantošanas problemātiku, B. Strazdiņa pozitīvi izsakās, par izmantotajām informatīvajām zīmēm ar pārsvītrotu automašīnu – salīdzinoši vienkāršs un lēts veids kā atpūtniekus (tai skaitā ārzemju) informēt, ka konkrētais ceļš autobraucējiem nav izmantojams. T.i., informatīvas zīmes bez juridiska statusa, kuras var izmantot atpūtnieku plūsmas virzīšanai (izmantojamas pat tad, ja ceļam nav piemērots iebraukšanas aizliegums). D. Vecbaštika piebilst, ka līdz ar zīmju uzstādīšanu ir krasi samazinājies protokolu skaits, par nobraukšanu no ceļiem.

Turpinājumā tiek diskutēts par jūrai piebraucamo ceļu kvalitātes problēmām. J.Lapinskis uzsver, ka ņemot vērā šī krasta dinamiku, izmaksas, kas nepieciešamas, lai piebraucamos ceļus uzturēt tādā kvalitātē, lai tie būtu izbraucami ar bez pilnpiedziņas automašīnām, būs ļoti lielas. Var izlikt un ar šķembām nostiprināt dzelzbetona plāksnes kā Pāvilostā, bet Bernātu gadījumā šāda piebrauktuve vismaz reizi gadā būs fundamentāli jāatjauno. To uzturēšanas izmaksas ilgtermiņā būs daudz lielākas par izmaksām, kas nepieciešamas, lai atbilstošos operatīvos dienestus aprīkotu ar apvidus automašīnām. Vienojas, ka nobrauktuves ir regulāri jāatjauno, lai tās būtu tādā kvalitātē, lai tās var izbraukt ar speciālo tehniku (zvejnieki, glābēji, policisti, pludmales apsaimniekotāji u.tml.), bet nav lietderīgi ieguldīt lielus līdzekļus, lai tās uzturētu tādā kvalitātē, lai tās var izmantot ar automašīnām bez pilnpiedziņas. Pēc diskusijām par glābēju aprīkojumu un to informētību par konkrētu pludmales posmu pieejamību, vienojas, ka kaut arī ar dabas aizsardzības plāna līdzekļiem šīs problēmas nevar atrisināt, arī dabas aizsardzības plānā par to ir jārunā un jāsniedz rekomendācijas valsts institūcijām šī jautājuma risināšanai.

M. Nikmane informē, ka piekrastes tematiskajā plānojumā tiks iestrādāts civilās aizsardzības plāns, kur šie jautājumi ir risināti. Atgādina, ka transportlīdzekļu izvēle nav teritorijas attīstības plānošanas jautājums, bet piekrīt, ka par šiem jautājumiem ir jārunā, un, ka tematiskā plānojuma izstrādes gaitā ir iespējas šos jautājumus aktualizēt.

Sanāksmes turpinājumā B.Strazdiņa izskata 2004. gada plānā norādītos nepieciešamos apsaimniekošanas pasākumus un precizē to aktualitāti. Secina, ka plānā minētie biotopu apsaimniekošanas un atjaunošanas pasākumi teritorijā nav realizēti. D. Vecbaštika informē, ka daļēji ir realizēti teritorijas labiekārtojuma plāni – 2006. g. uzstādīja informācijas stendus (lielākā daļa no tiem nav saglabājušies), tad uzstādīja laipu, kura arī vairs nav saglabājusies, tad sekoja atpūtas vietas pie Zaļā stara un tālā stāvlaukuma, un pēdējais – atpūtas vieta ar koka statujām un kāpnes pie Čakstes pieminekļa.

B. Strazdiņa vaicā par papildu parka apsaimniekošanas vai labiekārtojuma vajadzībām.

R. Freimanis informē, ka samērā aktīvi tiek izmantoti parka teritorijā iezīmētie velo maršruti.

Projekts tiek īstenots Norvēģijas finanšu instrumenta 2009.–2014. gada perioda programmas „Kapacitātes stiprināšana un institucionālā sadarbība starp Latvijas un Norvēģijas valsts institūcijām, vietējām un reģionālām iestādēm” projekta Nr.4.3-24/NFI/INP-003 „Latvijas īpaši aizsargājamo dabas teritoriju integrācija teritorijas plānojumā” ietvaros.

D. Vecbaštika norāda par ierīkoto atpūtas vietu un stāvlaukumu labiekārtojuma atjaunošanas un pilnveidošanas nepieciešamību un aicina Bernātos (pie Dzintariņa, piemēram) paredzēt tūrisma informācijas punkta ierīkošanu. A. Petermanis atgādina par kūrorta attīstības ideju noraktās Baltās kāpas vietā.

Turpinājumā tiek diskutēts par nometņu teritorijām. D. Vecbaštika informē, ka šobrīd nometņu teritorija, līdz ar sporta laukumiem un villu Alma pieder Liepājas pašvaldībai. Vienojas, ka plāna izstrādes laikā ir jānoskaidro kādi ir Liepājas pašvaldības plāni attiecībā uz šīm teritorijām un, kaut arī Liepājas pilsētas pārstāvji nav izrādījuši interesi iesaistīties plāna izstrādes uzraudzības grupā, par turpmākajām plāna izstrādes sanāksmēm tie būtu jāinformē.

Sanāksmes turpinājumā tiek diskutēts par zvejniekiem, medniekiem un ierīkotajām zvēru barotavām – zvejnieki izmanto teritorijas plānojumā norādītās piebrauktuves pie jūras, teritorijā darbojas viens mednieku kolektīvs, bet parkā esošās zvēru barotavas ir ierīkotas un tiek apsaimniekotas bez mednieku kolektīva ziņas.

Sanāksme beidzas: 16:00

Sanāksmes vadītāja: K. Vilciņa

Protokolēja: B. Strazdiņa